

kan man naturligvis ikke samtidig konstatere, at man ikke regner dem for at være noget værd. Den Slags Diplomati tror jeg i hvert Fald, jeg vil overlade til det ærede Medlem Hr. Ruffeld, som maaske er dygtig til den Slags Diplomati, men jeg tror ikke, det bringer Resultater. Jeg vil blot til Slut sige, at jeg vilde have følt det, som om jeg havde aflagt falsk Regnskab, hvis jeg havde opført de 40 Mill. Kr. til fuld Værdi, og det ønskede jeg ikke at gøre.

Elgaard: Det ærede Medlem Hr. Rode har et Par Gange udtalt sig i Tilslutning til den højtærede Finansminister. Jeg maa maaske med Formandens Tilladelse citere en Udtalelse af det ærede Medlem, som faldt den 11. Oktober 1923 ved første Behandling af Finanslovforslaget for 1924—25. Det ærede Medlem udtalte: „Nationalbanken har deraf“ — d. v. s. Landmandsbankens Afskrivning af 232 Mill. Kr. — „draget den Konsekvens, at den har nedskrevet sin Andel i Præferencekapitalen paa 5 Mill. Kr. til Halvdelen, $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Derfor foreligger nu det mærkelige, at samtidig afleveres der fra to saa høje Autoriteter som Nationalbanken og Statskassen Regnskaber, hvor der i det ene staar: Præferenceaktier, paalydende Værdi 5 Mill. Kr., Kursværdi $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og i det andet: Paalydende Værdi 40 Mill. Kr., Kursværdi 40 Mill. Kr. Begge disse Ting kan ikke være rigtige, og ingen er i Tvivl om, hvad der er det urigtige.“ Jeg gør opmærksom paa, at der siger det ærede Medlem Hr. Rode ikke, at begge Dele er urigtige.

Ruffeld: Den højtærede Finansminister svang sig til sidst op til den Bemærkning, at han vilde have paa Følelsen, at han havde aflagt falsk Regnskab, hvis han ikke havde foretaget denne Nedskrivning af Landmandsbankaktierne, men den højtærede Finansminister har paa Følelsen, at han aflægger et rigtigt Regnskab, ikke et falsk Regnskab, naar han opretholder i Status Værdien af for nogle faa Millioner Kroner russiske Værdipapirer, som man for længst har erklæret overhovedet ikke at ville betale en Øre af. Det gør den højtærede Finansminister af økonomiske Grunde, af Hensyn til Statens Interesser, men den højtærede Finansminister tillader sig af Hensyn til Statens Interesser — den Stat, som dog staar inde for en Garanti for denne Bank, og som maa have den største Interesse i ikke at gøre det ringere, end det overhovedet er — at skrive Præferenceaktierne ned til 1 Kr. Det kunde interessere mig at vide,

hvorledes den højtærede Erhvervsminister, som ogsaa er interesseret i dette Forhold, stiller sig til denne Sag, naar han som kongelig Bankkommissær har tilladt Nationalbanken at aflægge et Regnskab pr. 1. August 1925, hvori disse Aktier staar til en Værdi af 50 pCt., altsaa svarende til 20 Mill. Kr., i Statsregnskabet. Det kunde interessere mig at høre, om den højtærede Erhvervsminister kan finde nogen som helst rimelig Forbindelse mellem sin Stilling til Præferenceaktierne og den Stilling, den højtærede Finansminister har taget. Det kunde interessere mig at vide, fordi den højtærede Erhvervsminister ogsaa er indblandet i dette Forhold og har givet sit Minde til en Værdiansættelse, som svarer til 20 Mill. Kr., af de Præferenceaktier, som Statskassen ejer. Den højtærede Erhvervsminister kunde maaske forklare, hvorledes han vil finde Forbindelse mellem sin Stilling og den højtærede Finansministers Stilling til dette Forhold.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister siger, at da man nu kan se eller antagelig snart vil kunne se, at Præferencekapitalen ikke har nogen Værdi, burde man ogsaa have kunnet se det, den Gang den højtærede Finansminister afskrev Beløbet. Derimod maa jeg paa det bestemteste protestere, for det, der er Baggrunden for det, man nu kan se, fandtes ikke den Gang. Enhver, der har det fjerneste Kendskab til Landmandsbankens Forhold, vil dog vide, at alene saadan en Ting som dette, at Det Forenede Dampskibsselskabs Aktier er gaaet ned til et Minimum, i allerhøjeste Grad forrykker Bankens hele Balance, og man kunde dog vel ikke den Gang vide noget som helst om, at noget i den Retning vilde ske. Nej, det, man kunde se den Gang, og det, man kan se nu, er slet ikke det samme. Den Gang kunde man faktisk ikke se, hvad Aktierne var værd, og om de var noget værd, navnlig ikke, fordi man efter mit Skøn havde en vis begrundet Ret til at mene, at Forretningen som saadan var en hel Del værd. Jeg vil som praktisk Forretningsmand hævde, at Hensyn af den Art har man afgjort Lov til at tage, naar man bedømmer en Virksomhed, og ud fra denne Betragtning i Særdeleshed er det altsaa, jeg bestemt maa hævde, at den Gang kunde man intet vide. Men jeg vender tilbage til Formen for Afskrivningen, og det er den, jeg særlig beklager. At man paa et givet Tidspunkt, naar man synes, man har Raad til det, foretager en dyb Nedskæring paa Ting, som man mener staar